

afløserne. Bliver Obligationerne saaledes folgte til 93, og Laanene altsaa blive amor-
tifiable til 104, bliver den aarlige Ydelse, som
Tiendeafløserne skulle svare, 3,74 pCt. eller
omtrent $3\frac{3}{4}$ pCt., blive de folgte til 95,
bliver den aarlige Ydelse 3,87 pCt. eller om-
trent $3\frac{2}{3}$ pCt., og er endelig Kursen 97 eller
derover, bliver den aarlige Ydelse 3,80 pCt.,
altsaa $3\frac{5}{8}$ pCt., og saa bliver det en meget
betydelig Fordel for Tiendeafløserne, der
fremkommer paa den Maade. Da Kursen
paa de 3 pCt.s Statsobligationer for Tiden
er $98\frac{1}{2}$ —99, er man vel berettiget til at
gaa ud fra, at ny 3 pCt.s Obligationer
maatte kunne afhændes til en Kurs af om-
trent 97, og de, der afløse Tienden og saa
Midlerne dertil paa denne Maade, ville da
kunne slippe med en aarlige Ydelse af 3,80
pCt. og dog saa Laanet forrentet og afdraget
i Løbet af 60 Aar. Vil man kapitalisere
den Fordel, der fremkommer for Tiendehderne
ved at saa Midlerne til Tiendelaan tilveje-
bragte paa den Maade, viser dette ogsaa, at
Fordelen er betydelig. Dersom Obliga-
tionerne afhændes til 93, og den aarlige Ydelse
altsaa bliver omtrent $3\frac{3}{4}$ pCt., vil det sige,
at den indbundne Kapitalværdi bliver om-
trent lig med halvanden Gang Aarsydelse,
thi enten man kapitaliserer Aarsydelsen med
24 og svarer $3\frac{3}{4}$ pCt., eller man kapita-
liserer den med $22\frac{1}{2}$ og svarer 4 pCt., fører
det til den samme aarlige Ydelse i alt.
Blive Obligationerne folgte til 95 og den
aarlige Ydelse som nævnt saaledes bliver
 $3\frac{2}{3}$ pCt., svarer det til et Afslag i det
Aaremaal, hvormed Aarsydelsen skal kapita-
liseres, af 2 Aar. Thi enten man kapitali-
serer med 24 og svarer $3\frac{2}{3}$ pCt. aarlig,
eller man kapitaliserer med 22 og svarer
4 pCt. aarlig, fører det til den samme
aarlige Ydelse. Og dersom endelig Obliga-
tionerne sælges til 97 eller derover og den
aarlige Ydelse altsaa bliver $3\frac{5}{8}$ pCt., vil det
være lig med et Afslag i det Aaremaal,
hvormed der skal kapitaliseres, af $2\frac{1}{2}$ Aar.
Thi enten man kapitaliserer med 25 og
svarer $3\frac{5}{8}$ pCt. aarlig, eller man kapitali-
serer med $22\frac{1}{2}$ og svarer 4 pCt. aarlig,
faar man den samme aarlige Ydelse at svare;
men et Afslag i det Aaremaal, hvormed
Kapitaliseringen af Aarsydelsen skal fore-
tages, af $2\frac{1}{2}$ Aar, er jo en meget betydelig
Uvance. Jeg har dermed omtalt Lovfor-
slagets Hovedbestemmelser, som findes i
§§ 1 og 2. Og disse Bestemmelser gaa
altsaa ud paa, at naar $3\frac{1}{2}$ pCt.s rente-
bærende Statsobligationer kunne sælges til
en rimelig Kurs, saa skulle Midlerne til
Tiendelaan m. m. staves til Beje ved Ud-
stedelse og Salg af 3 pCt.s Obligationer, at

Staten alligevel ikke i [noget Tilfælde skal
lide et større Kurstab end som forudsat i
Fjor, 3 pCt., og at Tiendehderne, naar de
modtage Tiendelaan af Midler, der ere
fremstafede ved Salg af 3 pCt.s Obliga-
tioner, kun skulle forrente Laanene med
3 pCt., men at de foruden at forrente og
afdrage det Beløb, de have modtaget til
Laans, dog ogsaa skulle forrente og afdrage
det Kurstab, som muligvis er lidt paa
Obligationerne ud over 3 pCt. De øvrige
Bestemmelser i Lovforslaget ere egentlig en
Følge af disse Hovedbestemmelser. Der er
i Lovforslagets § 1 foreslaet, at naar
Midlerne til Tiendelaan kunne fremstaves
ved Salg af 3 pCt.s Statsobligationer,
maa man i det enkelte Aar gaa til at
udstede Statsobligationer til et Beløb af
indtil 10 Millioner Kroner. I den gæl-
dende Lovs § 15 er Maksimumsbeløbet
sat til 4 Mill. Kr. Grunden til, at man i
Fjor drog denne Grænse saa snævert, var
— i alt Fald var det den Grund, som blev
ansført her i Debatten i Salen — at man
frygtede for, naar man ikke satte en saadan
Grænse, at Kursen paa Obligationerne kunde
bedre trykkes, naar der kom for mange Obliga-
tioner frem paa Markedet i det enkelte
Aar. En anden Grund, som jeg antager
ogsaa var til Stede, men som dog ikke blev
ansført i Debatten, var den, at naar Pengene
tilvejebringes ved Udstedelse og Salg af $3\frac{1}{2}$
pCt.s rentebærende Obligationer, skal Staten
i alle Tilfælde tage Kurstabet, hvad enten
det er stort eller lille, og det kan til
Tider maasse blive meget føleligt. Man be-
høver jo ikke at gaa langt tilbage i Tiden,
inden man ser, at $3\frac{1}{2}$ pCt.s Statsobli-
gationer have staaet meget lavere, end de
nu staa. I Tidrummet fra December 1891
til Juli 1892 var Kursen paa $3\frac{1}{2}$ pCt.s
Statsobligationer kun c. 93, og gaa vi til-
bage til 1878, var Kursen paa 4 pCt.s Stats-
obligationer endog nede i 87—88, saa jeg
antager, at dette Hensyn til det mulige store
Kurstab har været en væsentlig medvirkende
Grund til, at man har trukket Grænsen saa
snævert for Maksimumsudlaanet. Stats-
kassen kunde ellers let komme til at lide et
meget føleligt Tab paa denne Konto, naar
Kursen paa Statsobligationerne var lav;
thi netop i saadanne Tider kan der være
Grund til at vente mest Fart i Tiendeaf-
løsningerne. Skulde Rentefoden nemlig atter
til en Tid komme op mod 4 å 5 pCt., saa
vilde der sikkert komme god Gang i Tiendeaf-
løsningen. Da Tiendeafløseren efter den
gældende Tiendelov kun skal forrente Pengene
med $3\frac{1}{2}$ pCt., og de, der skulle have Pengene,
saa kunne saa dem anbragte til 4—5 pCt.,